

Šárka Martinčová: Akce Reinhard. Diplomová práce, FF UK, Praha 2006, 173 s.

Za námět své práce si diplomantka vybrala téma velmi obtížné a těžké, navíc psychicky náročné. Ve studii, rozdělené do pěti kapitol, se věnuje nejen samotné Akci Reinhard, tzv. konečnému řešení židovské otázky, které se částečně uskutečnilo ve třech vyhlazovacích táborech na řece Bugu, ale také euthanasii, ghettoisaci, komisařskému výnosu (ovšem bez použití tohoto zavedeného, běžně používaného termínu). Nezapomene se zmínit o Majdanku a Osvětimi-Březince (v češtině se nepoužívá české *Osvětim* ve spojení s německým Birkenau). Samostatný oddíl věnuje tristní skutečnosti o pronikání zpráv, týkajících se dění na východě, které byly buď bagatelizovány, či z politicko-vojenských důvodů neaktuální (škoda je, že v této souvislosti opomněla roli Vatikánu), a také poválečným procesům s nacistickými zločinci.

V úvodu své práce, který je výrazně slabší než následující text, se Šárka Martinčová snaží nastínit „stručné dějiny antisemitismu“. Chybou je, že je postaven na nepřiliš seriózní (o vědecké stránce nemluvě) práci – Dějinách židovského národa od Paula Johnsona. Navíc vůbec nemusel být součástí diplomové práce. Tou však již být měla pasáž věnovaná Hitlerovu antisemitismu a protizidovským projevům v nacistickém Německu. Je zkratkovitá a neúplná, nejsou v ní obsažena základní fakta; některá z nich můžeme později nalézt roztroušená v dalším textu.

Dle mého mínění je sporné členění práce, jež vede k mírně chaotickému popisu událostí sledovaných autorkou. Logičtější by bylo věnovat se jednotlivým etapám vyhlazování uceleně, včetně „historie“ jednotlivých táborů – Belžece, Sóbiboru a Treblinky – od příprav jejich založení po jejich konec. Vůbec by přitom neškodilo, že největší pozornost diplomantka věnovala z pochopitelných důvodů (osobních i věcných – byl ze všech táborů, včetně smíšených, nejzrůdnější) Treblince.

Běžné chyby, kterých se naprostá většina diplomantů dopouští, tedy nedůsledné poznámkování, včetně citací, lpění na německých místních názvech (Kaunas, Vilno, atd.), pro které existují české ekvivalenty, předloženou práci příliš nesnižují. Diplomantka prokázala neobyčejnou píli, zaujetí tématem a zároveň slušnou znalost faktů (opírat se o práce Romana Cílka je však pro historika holocaustu nevěrohodné, stejně jako opírat se o informace různých internetových stránek, o jejichž autorech, kvalitaci a důvěryhodnosti nic nevíme). Sporná místa jsem v předložené studii označila.

Ráda čtu diplomové práce, z nichž se dozvím nové informace. Stalo se tak i v případě Šárky Martinčové, proto doporučuji její práci k obhajobě.

Hodnocení: chvalitebně.

Helena Kréjčová